

Dr. Christoph Schönborn OP bíboros, bécsi érsek prédikációja

Máriabesnyő, 2009. április 26.

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

„Békesség nektek! Megrémültek és féltek, mert azt hitték, hogy szellemet látnak.” Húsvét harmadik vasárnapjának evangéliumából az imént hallhattunk arról, miként rémültek meg az apostolok, amikor Jézus hirtelen megállt közöttük. Azt gondolták ugyanis, hogy szellemet látnak. Amikor a Feltámadott megjelent közöttük, az apostolokat békesség és öröm helyett először félelem és rémület töltötte el. Az apostolok először értetlenkednek és kételkednek. „Tapintsatok meg és lássátok, mert a szellemnek nincs húsa vagy csontja, de amint látjátok nekem van.”— mondja nekik Jézus. Csak miután szemük láttára halat eszik, akkor oszlik el a félelem és születik meg bennük az öröm. Jézus feltámasztásával Isten igazolta, hogy kereszthalála nem volt hiábavaló, hanem az az életre vezető út számunkra. Kérjük Istent: nyissa meg a mi szemünket is, hogy felismerjük és megértsük Őt.

Az Isten sokszor csodálatos és meglepő módon mutatkozik meg számunkra. Csak nyitott szemmel kell járnunk, hogy észrevegyük jelenlétét és jeleit. Úgy vélem, hogy azon a bizonyos április 19-én, 1759-ben, 250 évvel ezelőtt, valami hasonló történt itt, Máriabesnyőn, amikor csodás módon találtak egy kis Mária-szobrot. Gróf Grassalkovich Antal, Mária Terézia magyar királynő bizalmasa, a derék országbíró úgy határozott, hogy Szűz Mária tiszteletére templomot építtet, mert felesége halálos betegségből meggyógyult. Az alapozási munkálatok során, a régi templom romjai alatt, Fidler János a 40 éves kőműves talált egy régi, faragott Madonna-ábrázolást jobb karján a kis Jézussal. A Grassalkovich család azonnal értékes családi ékszerekkel díszítette fel a szobrot és kristályüveg mögé, külön kis ezüst házikóba záratta. Ezt a mai napig láthatjuk. Számos imameghallgatás tanúskodik arról, hogy Isten nem hagy

magunkra a nehéz helyzetekben, hanem jelenlétének és kegyelmének jeleit megtapasztalhatjuk, ha nyitott szemmel járunk és felismerjük az Urat.

Migazzi Kristóf bíboros, Vác akkori püspöke, megvizsgáltatta a kegyszobor csodás megtalálásának ügyét, és azt hitelre méltónak nyilvánította. A Grassalkovich család kérésére Migazzi püspök kapucinus szerzeteseket küldött Máriabesnyőre, akik hosszú éveken át szeretettel fogadták az ide sereglő zarándokokat.

Migazzi Kristóf, elődeim egyike, bécsi hercegérsek (1757-1803) és ugyanakkor váci püspök is volt (1756-1757 és 1762-1786 között). Ma aligha képzelhető el, hogy egy püspök egyszerre két egyházmegyét is képes legyen vezetni, amelyek ráadásul egymástól igen távol vannak. Mindezt telefon, mobiltelefon és fax nélkül. De Migazzi Kristóf a 18. század egyik kiemelkedő egyházi személyisége volt, tevékenysége mindkét egyházmegye számára áldásos és mind a mai napig emlékezetes maradt. A magyar királynő, Mária Terézia meg volt győződve róla, hogy Migazzi a „legmegfelelőbb főpásztor Vácra” és ezért „örökös időkre” gondjaira bízta a Váci Egyházmegyét.

Nemcsak a Migazzi püspöksége alatt emelt pompás épületeket kell itt megemlíteni, mint például a székesegyház, a nyári rezidencia vagy a váci diadalív, hanem különleges keresztény személyiségét is. „Gyakran meglátogatta a szegényeket és sohasem távozott anélkül, hogy ne szerzett volna nekik örömet adományaival és vigasztaló szavaival”—írja egy váci egyházi történetíró. Migazzi „az evangélium kiemelkedően buzgó hirdetője”, aki lelkipásztorként igyekezett Jézus példáját „szelíden és alázatos szívvel” egyre teljesebben követni.

Migazzi azonban ismerte korának problémáit: úgy papként, lelkipásztorként, mint felelős földesúrként sokféle módon gondoskodott a rá bízott hívek javáról. „Lankadatlanul bizonyult a város (Vác) fejlesztésében és kimeríthetetlen bőkezűséget tanúsított a szegények és betegek iránt” – olvashatjuk róla az egyházmegyei feljegyzésekben. Különös figyelmet szentelt a

fiatal fiúk és lányok iskolai nevelésére. Ő maga készített tanmenetet és elrendelte, hogy „a szülők gyerekeiket, az alkalmazottakat és az inasokat a meglévő iskolákba, vasárnapokon pedig templomi hitoktatásra küldjék”. Árvaházat alapított, az irgalmasrendi szerzetesek segítségével kórház működött; még az utcák kövezetét is felújította, hogy megelőzze a Duna közelsége miatti állandó árvizeket.

Ma ismét egyre nagyobb az ínség. Magyarországon is számtalan ember vált áldozatává a világot és az országot sújtó gazdasági válságnak; sokan szenvednek a nagy szegénység és a munkanélküliség miatt. Az államnak is egyre kevesebb eszköz áll a rendelkezésére, hogy az ország lakóinak megfelelő életszínvonalat biztosítson. Széles körben terjed az emberek között a reménytelenség és az elbizonytalanodás. Ez megköveteli tőlünk, az egyháztól és az egyház tagjaitól, hogy a nehézségek közepette az embereket ne hagyjuk magukra. Különösen a nehéz időkben kell a Feltámadottra vetni tekintetünket, a kereszt azon reményünk jele, hogy Isten nem hagyott el bennünket.

Migazzi érsek mindig szoros kapcsolatban állt híveivel. A plébániákon tett rendszeres látogatásai alkalmával pontos képet alkotott az egyházmegyéjében élő emberek helyzetéről. Bécs érsekeként és Migazzi bíboros utódaként szeretném én is kifejezni a magyar néppel és egyházzal, de különösen a Váci Egyházmegyével való szoros összetartozásomat. Remélem és imádkozom azért, hogy a mai magyar egyház, mint egykoron Migazzi bíboros, az evangélium hirdetése által újra reményt és bizalmat tudjon adni az embereknek.

A Mária-szobor kicsisége a szükségben lévő embert fejezi ki. Azt tanúsítja, hogy Mária a szegényekkel és a kicsinyekkel van. Meg akarja érinteni a felelősök szívét, ahogyan egykor Migazzi püspök szíve is nyitott volt a szegények iránt. Kérjük a máriabesnyői Szűzanyát, járjon közben értünk Szent Fiánál, hogy támogasson minket és erősítsen meg a hitben és reményben. Ámen.